

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą w W. wystąpił z pozwem o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego J. R. kwoty 7 508,55 zł, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Referendarz Sądu w Sądzie Rejonowym w Głubczycach stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym.

J. R. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości. Pozwany zgłosił zarzuty braku legitymacji czynnej do występowania przez (...) S.A. z siedzibą w W. w charakterze powódki, brak legitymacji biernej do występowania przez J. R. w charakterze pozwanego, niewykazanie zasadności roszczenia, jego wymagalności i wysokości oraz przedawnienie roszczenia. Pozwany wniósł o zwrot kosztów procesu według norm przepisanych.

W piśmie procesowym z dnia 29 listopada 2018 r. powód podtrzymał powództwo w całości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

J. R. w dniu 22 listopada 2013 r. zawarł z (...) S.A. umowę pożyczki pieniężnej nr (...) – pakiet gotówka. Na podstawie przedmiotowej umowy powód udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 3 041,52 zł brutto. Z powyższej kwoty pożyczki pokryto koszt ubezpieczenia (368,00 zł), opłatę przygotowawczą (266,80 zł) oraz dodatkową opłatę przygotowawczą (106,72 zł), a pozwanemu wypłacono kwotę 2 300,00 zł. Roczna stopa oprocentowania pożyczki wynosiła 16%, a łączna kwota odsetek została obliczona na kwotę 292,40 zł. Pozwany został nadto obciążony opłatą za obsługę pożyczki w domu, która wynosiła 51,4% całkowitej kwoty pożyczki (1 182,20 zł). Łączne zobowiązanie do spłaty wynosiło zatem 4 516,12 zł, które pozwany zobowiązał się spłacać w 60 tygodniowych ratach, w kwocie po 75,27 zł, a ostatnia rata w kwocie 75,19 zł. Rzeczywistą roczną stopę oprocentowania określono w umowie na 84,6%.

Następnie w dniu 22 lutego 2014 r. J. R. zawarł z (...) S.A. kolejną umowę pożyczki pieniężnej nr (...) – pakiet gotówka. Na podstawie przedmiotowej umowy powód udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 5 289,60 zł brutto. Z powyższej kwoty pożyczki pokryto koszt ubezpieczenia (640,00 zł), opłatę przygotowawczą (464,00 zł) oraz dodatkową opłatę przygotowawczą (185,60 zł), a pozwanemu wypłacono kwotę 4 000,00 zł. Roczna stopa oprocentowania pożyczki wynosiła 16%, a łączna kwota odsetek została obliczona na kwotę 508,52 zł. Pozwany został nadto obciążony opłatą za obsługę pożyczki w domu, która wynosiła 51,4% całkowitej kwoty pożyczki (2 056,00 zł). Łączne zobowiązanie do spłaty wynosiło 7 854,12 zł, które pozwany zobowiązał się spłacać w 60 tygodniowych ratach, w kwocie po 130,91 zł, a ostatnia rata w kwocie 130,43 zł. Rzeczywistą roczną stopę oprocentowania określono w umowie na 84,6%.

J. R. częściowo spłacił swoje zobowiązania wobec (...) S.A., ostatnich wpłat dokonując w dniu 4 maja 2016 r. Wobec zaprzestania dalszych wpłat, J. R. do zapłaty pozostała kwota 7 508,55 zł, na którą składały się kwoty: 6 045,86 zł z umowy pożyczki nr (...) oraz 1 462,69 zł z umowy pożyczki nr (...).

Pismem z dnia 8 września 2016 r. (data nadania) powód poinformował pozwanego o przekazaniu jego sprawy do centrum windykacji, w związku z zaległościami z tytułu opóźnienia w spłacie rat pożyczek. Kolejno pismem z dnia 2 grudnia 2016 r. wezwano pozwanego do zapłaty na rzecz powoda kwoty 7 508,55 zł w terminie do dnia 16.12.2016 r., pod rygorem wszczęcia postępowania sądowego.

/ dowód: bezsporne oraz dokumenty k. 8, 11-16, 22-27, 46-53 /

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Stan faktyczny w sprawie ustalono w oparciu o przedłożone przez powoda dokumenty, które stanowią obiektywne dowody na treści w nich zawarte. W ocenie sądu nie zachodziły podstawy do kwestionowania ich wartości dowodowej.

Zgodnie z art. 720 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości (§1).

Z kolei w myśl art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12.05.2011 roku o kredycie konsumenckim (t.j. Dz. U. z 2014 roku, poz. 1497 ze zm.) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550,00 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się między innymi umowę pożyczki.

Okolicznością bezsporną w niniejszej sprawie jest to, że pozwany zawarł z powodem umowy pożyczki nr (...), nie wywiązując się w całości ze swojego zobowiązania.

W pierwszej kolejności należy ocenić zgłoszony przez pozwanego zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia, jako pociągający najdalej idące skutki.

Zgodnie z treścią art. 118 k.c. termin przedawnienia dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata.

Sformułowanie "roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej" nie upoważnia do przyjęcia tezy, że przepis ten w części przewidującej trzyletnie przedawnienie roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej ma zastosowanie tylko w stosunkach między przedsiębiorcami. Różnicowanie terminów przedawnienia określonych w art. 118 k.c. nie zależy ani od charakteru podmiotu, któremu roszczenie przysługuje, ani od charakteru rozstrzyganej sprawy (cywilna "zwykła" czy gospodarcza), a wyłącznie od rodzaju roszczenia kwalifikowanego z punktu widzenia jego związku z określonym rodzajem działalności (por. wyrok SN z dnia 6 stycznia 1998 r., sygn. III CKN 9/98, LEX nr 1214488; uchwała składu siedmiu sędziów SN z dnia 11 stycznia 2002 r., sygn. III CZP 63/01, LEX nr 50044). Jeśli zatem określony podmiot (z reguły przedsiębiorca) występuje z roszczeniem związanym z prowadzeniem działalności gospodarczej, to roszczenie to podlega trzyletniemu przedawnieniu, niezależnie od tego, czy kierowane jest ono w stosunku do innego przedsiębiorcy czy też osoby nie będącej przedsiębiorcą, w szczególności np. do konsumenta (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 20 września 2017 r., sygn. I ACa 125/17, LEX nr 2379818). W rozpoznawanej sprawie powód w ramach swojej działalności gospodarczej zajmował się udzielaniem pożyczek. Roszczenie powoda niewątpliwie zatem jest związane z prowadzeniem jego działalności gospodarczej, a termin jego przedawnienia wynosi trzy lata.

W myśl art. 120 § 1 zd. 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. W orzecznictwie i doktrynie przyjmuje się, że „wymagalność” oznacza stan obiektywny, w którym wierzyciel ma prawną możliwość skutecznego zaspokojenia (zrealizowania) przysługującego mu roszczenia na drodze sądowej. Roszczenie staje się więc wymagalne w ostatnim dniu, w którym dłużnik może spełnić świadczenie w sposób zgodny z treścią zobowiązania (por. Zakrzewski Piotr, Art. 120 [w:]: Kodeks cywilny. Komentarz. Tom I. Część ogólna (art. 1-125), Wolters Kluwer Polska, 2018).

Biorąc zatem pod uwagę, iż spłata zawartych przez pozwanego umów pożyczek została rozłożona na 60 tygodniowych rat, termin spłaty pożyczki nr (...) upłynął w dniu 16 stycznia 2015 r., natomiast pożyczki nr (...) w dniu 18 kwietnia 2015 r. Termin przedawnienia pożyczek nr (...) oraz (...) upłynął zatem odpowiednio w dniach 16 stycznia 2018 r. oraz 18 kwietnia 2018 r. Natomiast w realiach niniejszej sprawy doszło do przerwania biegu przedawnienia roszczenia,

poprzez dokonanie przez pozwanego w dniu 4 maja 2016 r. wpłat z tytułu spłaty zawartych umów pożyczek. Tym samym J. R. dał bowiem wyraz uznania roszczenia pożyczkodawcy.

Wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 123 § 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się:

- 1) przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia;
- 2) przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje;
- 3) przez wszczęcie mediacji.

W licznych orzecznictwie sądów powszechnych przyjmuje się, że uznanie roszczenia stanowi czynność prawną, w której dłużnik potwierdza swe zobowiązanie, zasadniczo mając na celu jego ustalenie lub zabezpieczenie. Uznanie niewłaściwe polega na tym, że dłużnik nie składa wprawdzie wyraźnego oświadczenia o uznaniu roszczenia, lecz na podstawie objawów jego zachowania kontrahent może zasadnie przyjmować, że dłużnik ma świadomość ciążącego na nim zobowiązania i ma zamiar dobrowolnego spełnienia świadczenia. Do uznania roszczenia może dojść nie tylko formalnie czyli niejako wprost, ale również poprzez każde zachowanie dłużnika przynajmniej obowiązek świadczenia. Takie uznanie długu, nazywane niewłaściwym, jest oświadczeniem wiedzy. Nie musi towarzyszyć mu zamiar ani nawet świadomość wywołania skutków prawnych, a wynika ono z każdego zachowania zobowiązanego, które świadczy o jego świadomości bycia dłużnikiem i uzasadnia przekonanie wierzyciela kierującego się powszechnie przyjętymi regułami znaczeniowymi o woli dobrowolnego spełnienia przez dłużnika świadczenia. Skoro uznanie może być dokonane w sposób wyraźny lub dorozumiany przez czynność czysto faktyczną, to oczywistym jest, że nie musi ono wskazywać ani podstawy prawnej, ani wysokości uznawanego roszczenia. Przyjmuje się, że do uznania roszczenia ze skutkiem w postaci przerwania biegu przedawnienia może dojść przez takie zachowanie się zobowiązanego, które - choćby nie wyrażało zamiaru wywołania tego skutku - dowodzi świadomości istnienia roszczenia po stronie zobowiązanego i tym samym uzasadnia przekonanie uprawnionego, że zobowiązany uczyni zadość roszczeniu (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 9 lutego 2017 r., V ACa 374/16, LEX nr 2237374; wyrok SA w Białymstoku z dnia 26 sierpnia 2016 r., I ACa 263/16, LEX nr 2121844; wyrok SA w Krakowie z dnia 19 maja 2016 r., I ACa 146/16, LEX nr 2073881; wyrok SA w Warszawie z dnia 18 maja 2016 r., VI ACa 626/15, LEX nr 2071241).

W tym stanie rzeczy, termin przedawnienia obu umów pożyczek upłynąłby dopiero w dniu 4 maja 2019 r., a zatem zarzut pozwanego w tym zakresie uznać należało na całkowicie chybiony.

Również kolejny zarzut pozwanego, a dotyczący braku legitymacji czynnej i biernej, nie zasługiwał na uwzględnienie.

Legitymacja procesowa definiowana jest jako materialnoprawne uprawnienie do występowania w konkretnym procesie cywilnym w charakterze strony procesowej. Powód i pozwany muszą być związani prawnomaterialnie z przedmiotem procesu, wyróżnia się przy tym legitymację czynną, czyli zdolność do występowania w konkretnym procesie w charakterze powoda oraz legitymację bierną, czyli zdolność do występowania w konkretnym procesie w charakterze pozwanego. Skutkiem braku legitymacji, tak czynnej jak i biernej jest oddalenie powództwa (por: A. Zieliński, Postępowanie cywilne, Kompendium, Warszawa 2008, s. 64).

W realiach niniejszej sprawy, z przedłożonych umów pożyczek zawartych w dniach 22.11.2013 r. oraz 22.02.2014 r., wynika jednoznacznie, że pomiędzy (...) S.A. z siedzibą w W., a pozwanym J. R. doszło do nawiązania stosunku zobowiązaniowego, którego dotyczy przedmiotowe postępowanie. W imieniu Spółki umowy zostały zawarte przez Doradcę Klienta T. B. oraz B. J.. Zgodnie z art. 103 § 1 k.c. jeżeli zawierający umowę jako pełnomocnik nie ma umocowania albo przekroczy jego zakres, ważność umowy zależy od jej potwierdzenia przez osobę, w której imieniu umowa została zawarta. Nie ulega natomiast żadnym wątpliwościom, iż powód potwierdził fakt zawarcia umów pożyczek, czego dowód stanowi wypłata środków pieniężnych na rzecz J. R., jak również wystąpienie z niniejszym powództwem.

Również zarzut niewykazania zasadności, wymagalności oraz wysokości dochodzonego roszczenia nie zasługiwał na uwzględnienie. Powód przedłożył oryginały zawartych umów pożyczek, a także historię spłat pożyczek, w której widnieją wszystkie dokonane przez pozwanego wpłaty z tytułu spłaty rat pożyczek. Niewątpliwie natomiast J. R. nie spłacił całości swojego zobowiązania wobec (...) S.A.

i posiada łącznie zadłużenie w kwocie 7 508,55 zł, w tym kwotę 1 462,69 zł z tytułu pożyczki nr (...) oraz kwotę 6 045,86 zł z tytułu pożyczki nr (...). Powód wykazał przy tym wymagalność dochodzonego roszczenia, co zostało szerzej opisane przy ocenie zarzutu przedawnienia.

Jeżeli chodzi natomiast o zarzut pozwanego dotyczący wysokości opłaty przygotowawczej, kosztów ubezpieczenia spłaty pożyczki oraz opłaty za obsługę pożyczki

w domu, zdaniem sądu J. R. miał wiedzę odnośnie wysokości tych kosztów

i świadomie zdecydował się na zawarcie z powodem, w krótkich odstępach czasu, dwóch umów pożyczek. Zawarte z pozwanym umowy są czytelne, zostały spisane dużym drukiem, a zatem nie powinno stanowić trudności dokładne zapoznanie się z ich treścią. Wreszcie wskazać należy również, że opcja obsługi przedmiotowych pożyczek w domu pożyczkobiorcy, z czym wiązały się dodatkowe koszty, była całkowicie dobrowolna. Kwestionowanie na obecnym etapie sprawy wysokości tych kosztów, w ocenie sądu stanowi wyłącznie próbę uniknięcia konieczności spłaty zaciągniętych przez J. R. zobowiązań.

Mając powyższe na uwadze sąd uwzględnił powództwo w całości i zasądził od pozwanego J. R. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą

w W. kwotę 7 508,55 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4 lipca 2018 r. do dnia zapłaty.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie odsetek uzasadnia przepis art. 359 k.c. i 481 § 2¹ k.c. Jako datę początkową odsetek przyjęto, zgodnie z żądaniem pozwu, dzień wniesienia przedmiotowego powództwa tj. 4 lipca 2018 r.

O kosztach niniejszego postępowania orzeczono natomiast w oparciu o art. 98 i 108 k.p.c. Zgodnie z przepisem art. 98 k.p.c., strona, która przegrała sprawę, jest obowiązana zwrócić przeciwnikowi poniesione przez niego koszty procesu. Orzekając o kosztach tego postępowania, sąd nie znalazł bowiem postaw od odstąpienia od ogólnej reguły wyrażonej w tym przepisie, czyli odpowiedzialności za wynik sprawy. Na koszty strony powodowej składały się opłata sądowa w kwocie 300,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa

w kwocie 17,00 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1 800,00 zł, zgodnie

z § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U.

z 2016 r., poz. 1667) w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji wyroku.